

Beslutningsforslag nr. B 19. Fremsat den 24. oktober 1995 af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL)

Forslag til folketingsbeslutning

om begrænsning af EU's og de enkelte EU-institutioners beføjelser

Folketinget opfordrer regeringen til at tage de nødvendige initiativer til at sikre, at Europa-Kommissionens lovgivningsvirksomhed bringes til ophør, og at fremsætte forslag til ændring af Maastricht-Traktaten med det formål at begrænse Europa-Parlamentets beføjelser efter følgende retningslinjer:

– Europa-Parlamentet skal ikke fremover godkende indstillinger om udnævnelse af for-

mand og medlemmer af Europa-Kommissionen.

- Europa-Parlamentet skal ikke fremover have beføjelser til at ændre EU's budget.
- Europa-Parlamentet skal ikke fremover have mulighed for at fremtvinge ændringer af EU-lovgivning.
- For fremtiden skal EU-kommissærerne udpeges af de nationale parlamenter.

Bemærkninger til forslaget

EU's Ministerråd har i en række tilfælde overladt lovgivningsmagt til Europa-Kommissionen. Kommissionen har fået adgang til gennem direktiver at udforme konkrete regler på en række områder. Disse konkrete regler er ikke begrænset til de rent tekniske og administrative områder. I en række tilfælde er der tale om lovgivning. Det er uacceptabelt, at Europa-Kommissionen er blevet udstyret med lovgivningsmagt.

For det første strider det mod den danske grundlov, der sætter et klart skel mellem lovgivning og udøvende magt. Lovgivningen må ikke overlades til administrationen.

For det andet kan bemyndigelser ikke overlades til administrative organer, der ikke står til ansvar over for Folketinget. I dansk lovgivning kendes problemet med bemyndigelseslove, hvilket så vidt muligt bør undgås. Mer her gælder dog ministeransvarlighedsloven, og dermed kan Folketinget udøve parlamentarisk kontrol med brugen af de givne bemyndigelser. Europa-Kommissionen kan ikke gøres parlamentarisk ansvarlig for sine direktiver.

For det tredje er det helt forkasteligt, at der ikke er sikkerhed for, at miljøgarantien kan bruges i forhold til kommissionsdirektiver.

For det fjerde er denne embedsmandslovgivning præget af stort hemmelighedskræmmeri. De embedsmandskomiteer, som behandler Europa-Kommissionsdirektiver, er lukkede for offentligheden. Problemet med kommissionsdirektiver blev klart illustreret, da Europa-Kommissionen fremsatte forslag om regler for tilsætningsstoffer til babymad. Danmark gik imod dette kommissionsdirektiv, men den danske regering ville ikke bruge miljøgarantien i denne sag og kunne heller ikke stoppe direktivet, der blev vedtaget i slutningen af februar 1995. Selv om et klart flertal i Folketinget var imod denne lovgivning, måtte vi altså konstatere, at den danske regering var afmægtig over for Europa-Kommissionen.

Et tilsvarende problem kan opstå i sagen om et forslag til kommissionsdirektiv, der åbner op for sprøjtemidlers adgang til det danske grundvand. Europa-Kommissionens forslag til drikkevandsdirektiv be-

handles i Komiteen for Plantebeskyttelse, og hvis Kommissionen kan mønstre et kvalificeret flertal i denne komité, kan direktivet ikke stoppes, og miljøgarantien kan så antagelig heller ikke bruges. Reglerne i forslaget er »katastrofale for Danmark«, sagde miljøminister Svend Auken til Information den 21. februar 1995.

Det må sikres, at Europa-Kommissionens bemyndigelser til at fastsætte lovregler afskaffes – og at også de eksisterende bemyndigelser ophæves, således at vi undgår problemer fremover a la direktivet om drikkevandet. Dette kan løses på forskellig vis. En mulighed er, at Europa-Kommissionens adgang til at udstede direktiver simpelt hen afskaffes. Det er den bedste og mest korrekte løsning, som også ud fra et forfatningsmæssigt synspunkt er den eneste, der kan bringe problemet helt ud af verden. En anden og knap så ideel – men dog brugbar – mulighed er, at det sikres, at ethvert medlemsland til enhver tid kan kræve et forslag til kommissionsdirektiv indbragt for EU's Ministerråd. Dermed bortfalder så den såkaldte komitéprocedure, og sagen behandles som en ministerrådssag. Enhedslisten ønsker naturligvis helst, at sagen så skal afgøres ved enstemmighed i Rådet, og at miljøgarantien naturligvis må gælde.

Som det er for øjeblikket, vil det i de fleste tilfælde være Europa-Kommissionen, som afgør, om en beslutning skal tages nationalt, regionalt eller i EU. Det er medlemmerne af Europa-Kommissionen, som med flertalsafgørelser kan afgøre, om en EU-regel skal foreslås med udgangspunkt i den ene eller den anden paragraf i Maastricht-Traktaten. Hvis der vedtages en forordning i EU – imod det mandat, som den danske minister har fået via det danske Folketings Europaudvalg – kan denne ikke ændres ved en afgørelse i det danske Folketing. Den eneste måde, dette kan undgås på, vil være ved nedlæggelse af et dansk veto i Ministerrådet. Derfor er det vigtigt, at der under ingen omstændigheder kan vedtages forordninger eller direktiver, som kan sætte nuværende dansk lov ud af kraft imod et flertal i Folketinget, eller som kan forhindre, at der i det danske Folketing kan vedtages et lovforslag af mere vidtgående karakter end

det, som er vedtaget i forordning eller direktiv i EU.

Europa-Kommissionen arbejder intenst på at tiltage sig mere og mere magt på bekostning af Ministerrådet. Fra Europa-Kommissionens forskellige kommissærer og komiteer kommer en uafbrudt strøm af forslag til reformer af EU, som dels vil give Kommissionen mere magt, dels efterhånden skal harmonisere alle væsentlige områder af EU's medlemslandes nationale politikker.

Da den nye Europa-Kommission skulle godkendes i Europa-Parlamentet i vinteren 1995, oplevede vi, at Europa-Kommissionens formand, Jacques Santer, kom med en række hensigtserklæringer og løfter til medlemmerne af Europa-Parlamentet om, at dets indflydelse og magt skulle styrkes, og at han var rede til i Kommissionen at arbejde for dette. Denne alliance mellem Kommissionen og Parlamentet er meget logisk. Begge organer har en interesse i hver for sig at øge deres magt og indflydelse, og de kan opnå dette i et samarbejde imod Ministerrådet, hvor det er de nationale regeringer, der bestemmer via deres ministre. Europa-Parlamentet vil have, at Europa-Kommissionen er »dets« regering, og Europa-Parlamentet skal være det europæiske parlament for denne »regering«. Derfor blev de så ophidsede, da Ritt Bjerregaard kom med den famøse udtalelse om, at Europa-Parlamentet ikke var et »rigtigt parlament«. Nej, men det har så sandelig tænkt sig at blive det.

Derfor er det dybt beklageligt, at Socialdemokratiet har skiftet holdning til Europa-Parlamentet og nu går ind for at give det mere magt. I Politiken den 7. juni 1995 siger Socialdemokratiets EU-politiske ordfører, Ove Fich, at »... til forskel fra tidligere er jeg rede til at give Europa-Parlamentet en stærkere plads ved siden af regeringerne i Ministerrådet... Parlamentet bør få medbestemmelsesret inden for miljø, forbrugerbeskyttelse og et par områder mere, vi skal analysere nærmere. Mens vi tidligere så Europa-Parlamentet som en modspiller, oplever vi det i stigende grad som medspiller«. Og Politiken fortsætter for egen regning »... de nye socialdemokratiske meldinger kommer efter en række sager, hvor Danmark har sat sin lid til det miljø- og forbrugervenlige parlamentsflertal i Strasbourg. Ove Fich håber blandt andet, at et flertal i Europa-Parlamentet sikrer skrappe regler om mærkning af gensplejsede fødevarer«. Han vil desuden også styrke Europa-Parlamentets mulighed for at afsætte uønskede EU-kommissærer.

Socialdemokratiet (og regeringen) er i klemme, fordi man hidtil ikke har villet bruge miljøgarantien eller vetoretten. Nu vælger man derfor at indlede et taktisk betonet samarbejde med Europa-Parlamentet for via denne konstellation at kunne rette op på, at

Danmark bliver nedstemt i Ministerrådet. Det er uhyre farligt, at Socialdemokratiet på denne måde er med til at bane vejen for Europa-Parlamentet som et fremtidigt føderalt »parlament«.

Det vil være en katastrofal udvikling, at en forsamling på 626 medlemmer skal sidde og lege lovgivende forsamling for f.eks. Danmark. Danmark er repræsenteret med 16 medlemmer, som tilsammen skal dække hele det danske politiske spektrum! Danske parlamentarikere vil drukne i denne forsamling. Den vil være domineret af de store landes store partier, som igen er sluttet sammen i ret uhomogene overnationale partigrupperinger, som kalder sig liberale, kristelig-demokratiske, socialistiske etc.

Hvilken forudsætning vil det enkelte parlamentsmedlem fra de øvrige europæiske lande have for at kunne bedømme, hvad der er danske interesser i forskellige sager? I hvor høj grad vil der blive taget hensyn til danske vinkler eller pointer? Men det mest afgørende i denne sammenhæng er, at med udviklingen af et »rigtigt parlament« i EU vil det danske Folketing tendentielt svinde ind til det, der herhjemme svarer til amtslig og kommunal indflydelse på landets anliggender.

Det vil blive uhyre svært for danske græsrodsbevægelser, faglige organisationer, miljøbevægelser, ulandsorganisationer og lign. at gøre deres indflydelse gældende. Det vil medføre en afpolitisering af hele samfundet og debatten.

De, som får mere indflydelse i EU, som det er skruet sammen, vil være de organisationer, som har pengene og interesserne i at præge lovgivningsarbejdet i EU-sammenhæng, før de endelige forslag er udmøntet i direktiv- og forordningsforslag. Det vil være den politiske og bureaukratiske elite sammen med erhvervslivets lobbyister, der vil have det afgørende ord i Strasbourg og Bruxelles.

Man uddyber EU-integrationen ved at give Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet mere magt, og dermed er man med til at opbygge et nyt føderalt system, som med tiden vil minimere de nationale regeringers og parlaments betydning. Specielt de små lande vil komme i klemme, og det er faktisk sørgeligt, at flertallet af de danske partier i Folketinget ikke indser, at de underminerer, hvad der måtte være af dansk selvstændighed og vilje til at definere, hvad vi har af sociale, økonomiske, kulturelle og politiske ønsker og mål. På grund af de store kulturelle og sproglige forskelle vil den danske befolkning og bevægelserne ikke have mulighed for at diskutere de fælles problemer i EU-sammenhæng. Det vil blive afgjort af det internationale jet-set af bureaukrater, politikere og lobbyister, som er inde i de komplicerede

sager og kan tale sprogene, og som efterhånden vil opleve, at de har mere tilfælles med hinanden end med de befolkninger, som de kommer fra. Det vil medføre en politisk fremmedgørelse såvel i Danmark

som i andre europæiske lande og avle stigende kritik og utilfredshed i de europæiske lande – med de konsekvenser, som dette kan medføre af social uro, frustrationer og afmagtsreaktioner!